

Sygn. akt V CNP 45/14

POSTANOWIENIE

Dnia 30 grudnia 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Teresa Bielska-Sobkowicz

w sprawie ze skargi S. K.
o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego
wyroku Sądu Okręgowego w K.
z dnia 8 maja 2012 r., sygn. akt III Ca [...],
w sprawie z powództwa S. K.
przeciwko M. W. i R. W.
o przywrócenie stanu zgodnego z prawem,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 30 grudnia 2014 r.,

odmawia przyjęcia skargi do rozpoznania.

UZASADNIENIE

W związku ze skargą powoda S. K. o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w K. z dnia 8 maja 2012 r. Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Sprawa rozpatrywana jest z uwzględnieniem przepisów dotyczących skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia. Skarga ta jest szczególnym środkiem prawnym, służącym kontroli legalności zaskarżonego orzeczenia w związku z możliwością ubiegania się o przyznanie od Państwa odszkodowania za szkodę wyrządzoną wydaniem prawomocnego orzeczenia (art. 417¹ § 2 k.c.).

Istnieją pewne analogie między tą skargą a skargą kasacyjną, obie skargi są bowiem instrumentem kontroli legalności orzeczeń, jednakże nie są tożsame. Skarga, o której mowa w art. 424¹ k.p.c., wymaga oceny, że kwestionowane orzeczenie jest niezgodne z prawem. Natomiast skarga kasacyjna może wynikać tylko z zarzutu naruszenia prawa. Orzeczenie niezgodne z prawem - w rozumieniu art. 424¹ k.p.c. w związku z art. 417¹ § 2 k.c. - to orzeczenie nie tylko naruszające prawo, ale takie, które jest sprzeczne z zasadniczymi i niepodlegającymi różnej wykładni przepisami i z ogólnie przyjętymi standardami rozstrzygnięć, albo zostało wydane w wyniku szczególnie rażąco błędnej wykładni lub niewłaściwego zastosowania prawa, które jest oczywiste i nie wymaga głębszej analizy prawniczej. Nie można uznać za niezgodne z prawem w rozumieniu art. 424¹ § 1 k.p.c. orzeczenia wydanego na podstawie jednej z możliwych do przyjęcia wykładni przepisu prawa.

Zgodnie z art. 424⁹ k.p.c., Sąd Najwyższy odmawia przyjęcia do rozpoznania skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia, jeżeli skarga jest oczywiście bezzasadna. Taka właśnie sytuacja zachodzi w sprawie. Wbrew zarzutom skarżącego nie można uznać, by Sąd drugiej instancji naruszył, i to w sposób oczywisty, rażący, przytoczone w skardze przepisy prawa materialnego. Podniesiony w skardze problem sprowadza się do oceny naruszenia prawa własności poprzez parkowanie przez pozwanych na nieruchomości

należącej do powoda i w tym zakresie nie można dopatrzeć się rażącego naruszenia prawa przez Sąd Okręgowy. Nie budzi też zasadniczych zastrzeżeń ocena, że pozwanym przysługuje skuteczne wobec właściciela prawo władania rzeczą. W świetle dokonanych ustaleń faktycznych nie można uznać zasadności twierdzenia o rażącym, kwalifikowanym naruszeniu przytoczonych w skardze przepisów prawa materialnego.

Wobec oczywistej bezzasadności skargi orzeczono jak w sentencji na podstawie art. 424⁹ k.p.c.

aw